

[Axel Sørensen.]

fældet er i øjeblikket, værnes om den samfundstjeneste, bierne udfører. Vel har man bestemmelser i Christian V's lov om bier, men på det af mig omtalte område tror jeg ikke, de er up to date. De muligheder, en biavler i øjeblikket har for at opnå erstatning for en som følge af hensynsløs pudring eller sprøjtning skadelidt bigård, er lig nul; men det bør ikke længere tolereres, at den, der forvolder sådan skade, slipper fri for at erstatte den. Såvidt jeg erindrer, blev der i 1947 nedsat et udvalg til at søge oplysninger for derved at gøre det muligt at opbygge en lovgivning af tidssvarende karakter.

Jeg håber, den højtærede landbrugsminister vil give et positivt svar på det af mig rejste spørgsmål.

Landbrugsministeren (Sønderup): I anledning af det ærede medlems spørgsmål kan jeg oplyse, at spørgsmålet om biernes beskyttelse mod giftige pudrings- og sprøjtemidler behandles i et af landbrugsministeriet nedsat udvalg, bestående af repræsentanter for statens forsøgsvirksomhed i plantekultur, statens biavlfsforsøg og Danmarks Biavlerforening, en fælles repræsentant for De samvirkende danske Landboforeninger, De samvirkende danske Husmandsforeninger og De samvirkende danske Frøavlerforeninger og en repræsentant for Erhvervsrådet for Gartneri og Frugtavl.

Til oplysning for udvalget har statens biavlfsforsøg gennem udsendelse af spørgeskemaer søgt oplysninger vedrørende formodede forgiftninger. På grundlag af besvarelserne har statens biavlfsforsøg for årene 1949, 1950 og 1951 beregnet skaden i de således anmeldte tilfælde til ialt henholdsvis 71 390 kr., 56 930 kr. og 63 672 kr. Heraf er de anmeldte skader forvoldt af ukrudtsbekæmpelse med anvendelse af hormonomidler opgjort til henholdsvis ca. 34 000 kr., ca. 34 600 kr. og ca. 25 500 kr. De tilsvarende tal for skader forvoldt af giftpudring over kålroemarkers eller rapsmarker har været ca. 9 600 kr., ca. 4 450 kr. og ca. 28 600 kr. Stigningen i 1951 på sidstnævnte gruppe falder udelukkende på behandling af rapsmarker. De tilsvarende tal for skader forvoldt ved giftnvendelse indenfor havebrug og frugtavl ligger for nævnte år på ca. 17 600 kr., ca. 14 650 kr. og ca. 2 100 kr. For indeværende biavlssæson haves endnu kun oplysninger om skader, der er forvoldt ved pudring af rapsmarker, omfattende 177 skadede bigårde med 2 381 ødelagte bifamilier, hvis værdi er beregnet til ca.

160 000 kr. Der har således været en betydelig stigning på denne gruppe i indeværende år. Disse angivelser er naturligvis langt fra fuldstændige, da talrige biavlere ikke har besvaret statens biavlfsforsøgs forespørgsel.

Det er vist endnu for tidligt at udtale sig helt bestemt om, hvad der kan gøres, da udvalget endnu ikke har afgivet betænkning. Det må huskes, at det er et helt nyt område, der skal lovgives om, og at der er tale om konflikter, i hvilke der står samfundsmæssige værdier på spil på begge sider.

Da det af det indsamlede materiale kan ses, at der er en stigende fare for biavlens, og at selv et intenst oplysningsarbejde ikke er nok, går udvalgets overvejelser i retning af at foreslå en ordning, hvorefter der ved sagkyndig voldgift kan pålægges skadevolder erstatningsansvar.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Frede Nielsen* til undervisningsministeren.

Hvilke foranstaltninger har undervisningsministeren truffet for at sikre den lovede ekstraordinære støtte til udbygningen af den danske skole i Sønderjylland?.

Frede Nielsen: Under forespørgselsdebatten den 29. februar i år om skolebyggerie t Sønderjylland gjorde jeg rede for udviklingen i landsdelen siden 1920 for at vise, hvor sagligt berettiget det er fremdeles at yde en ekstraordinær støtte til udbygningen af den danske skole. Jeg pegede bl. a. på de mange store, ekstraordinære opgaver efter genforeningen og på den ændrede situation, som opbygningen af et antal nye tyske skoler er årsag til. Man kunne, sagde jeg, ikke have liggende et i skolemæssigt henseende meget svagt bælte lige nord for grensen.

Disse betragtninger fandt faktisk genklang hos alle de øvrige ordførere, og den højtærede undervisningsminister sagde i sit svar bl. a.:

„Det har stedse været tanken, at de kommuner, der ikke byggede dengang“ — d. v. s. indtil for en halv snes år siden — „skulle have samme adgang til et ekstraordinært tilskud.“

Jeg glædede mig over denne sympati og gode tanke, men en passende handling som udslag deraf var dog det afgørende. Der er imidlertid stadig intet sket i den retning. På finansloven fandtes intet, og den samme tomhed råber ud af tillægsbevillingsloven. Det vil sige, at de pågældende sønderjyske